

„Ano, je to škoda, ale co se dá dělat,“ zamumlala jsem zamysleně. Snažila jsem se soustředit na účty v pokladně, vytahovala jsem ze zásuvky bankovky a ukládala je do uzavíratelné bankovní obálky.

Byl to dlouhý týden a já už jsem se těšila, až přijdu domů a sednu si s knížkou a skleničkou vína na balkón. Podívala jsem se na hodinky v naději, že už ukazují šest hodin. Ale vzápětí mi nezbylo než se zklamaným zamračením připustit, že do zavírací hodiny zbývá ještě patnáct minut.

A jako kdybych to přivolala, dveře obchodu se otevřely a dovnitř pronikl závan svěžího mořského vzduchu. Kolovává sukně se mi kolem kotníků vzedmula a přes obličej se mi nahrnulo pár uvolněných tmavých kadeří. Polohlasem jsem podrážděně sykla. Nesnášela jsem, když mi vítr zacuchal vlasy do nerozčesatelných uzlů.

Do obchodu vstoupila vysoká, štíhlá žena v růžových kalhotách ke kolenům a nažehlené bílé halence a obezřetně za sebou zavřela dveře. Většinu obličeje jí zakrývaly velké sluneční brýle a barevný šátek. „Dneska ale venku pěkně fouká! Trochu mi to připomíná Kalifornii,“ poznamenala a spěšně přešla k pultu, dál od výlohy.

Ihned jsem zaznamenala její elegantní vzhled a lehký americký přízvuk. Další turistka.

„Dobré odpoledne, madam.“ Natalie se okamžitě měla k dílu a pohotově přešla do angličtiny, kterou mluvila se silným přízvukem. Pracovat ve městě, které přitahovalo tolik zahraničních turistů, vyžadovalo schopnost se anglicky bez problémů domluvit. Otec byl v tomto ohledu naprosto nekompromisní. „Mohu vám pomoci? Hledáte nějakou konkrétní vůni?“ vypytovala se Natalie návštěvnice. „Máme úpl-

ně božský nový parfém, zrovna jsme ho vytvořili. Jmenuje se *Printemps*. Jaro. U Američanek je velmi oblíbený.“

„Děkuji, napřed se u vás trochu porozhlédnu,“ odpověděla neznámá. Vzala z regálu jeden flakón, chvíli ho obracela v rukou a pak ho vrátila, aniž si přivoněla ke vzorku. Vzala další lahvičku a udělala totéž, načež vrhla přes rameno úzkostlivý pohled ke dveřím.

Stála jsem za pultem a pozorně jsem si ji prohlížela. Neodložila brýle a na jejím chování bylo něco zvláštního, jako kdyby se před někým nebo něčím schovávala. Její oblečení bylo dokonalé, bez jediné poskvrnky. Přes ruku měla luxusní kabelku Hermès. Zpod šátku jí vyklouzlo několik pramenů blond vlasů, které jí půvabně rámovaly spánky. Při bližším pohledu se zdálo, že dýchá poněkud zrychleně.

Udělala jsem krok směrem k ní a oslovila jsem ji: „Madam, mohu vám pomoci?“

Neznámá sebou škubla, otočila se a s plachým úsměvem přistoupila k pultu. Obklopila mě vůně vanilky a šerříku. Výrazně sladký parfém s těžkým květinovým buketem a základním tónem vanilky. K návštěvnici se příliš nehodil.

Konečně si odložila brýle. „Ano, vlastně mi *můžete* pomoci. Když budete tak laskavá.“

Odpověď mi náhle uvízla v krku. Dívaly se na mě oči barvy Středomořího moře a já jsem ohromeně zírala na její krémovou pleť, pěkný rovný nos, dokonale tvarované rty a výrazné lícní kosti – tu elegantní tvář jsem přece znala. Nesčetněkrát jsem ji viděla na obálkách časopisů, na plátcích kin i na televizní obrazovce. Byla jednou z oblíbenkyň *Madame Clouetové*.

„Grace Kellyová,“ zašeptala jsem.